

РЕШЕНИЕ

№ 1462

гр. Варна, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
мл. с. Ивелина Чавдарова

при участието на секретаря Димитричка Д. Георгиева
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20223100501605 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба вх.№ 266105/13.06.2022г. на Община Варна, бул. „Осми приморски полк“, № 43, представлявана от Кмета на Общината, чрез процесуален представител срещу Решение № 260293/30.05.2021г. по гр.д. № 2648/2021г. на ВРС,10св., с което е **ПРИЕТО ЗА УСТАНОВЕНО** в отношенията между страните Р. Р. В., ЕГН *****, с адрес в с. Константиново и Община Варна, с адрес в гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“ 43, че Община Варна, с адрес в гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“ 43 не е собственик на 630/2050 ид.ч. от ПИ с идентификатор 38354.501.428, с площ от 2050 кв.м., по КKKP на с. Константиново, одобрени със Заповед номер РД - 18-1897/27.11.2018г. на ИД на АГКК, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК.

В жалбата са изложени аргументи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Твърди се, че съда е обсъдил само едно от основанията на които ответника /въззивник/ твърди, че е собственик на процесния имот. Излага се, че съда не е обсъдил в мотивите на решението си въведеното от него основание за собственост по ЗБНМ в Княжество България/отм./вр. чл.20 и сл. от ЗИСС/отм. и действал в периода 01.09.1904г. – 16.12.1951г./, съгласно които процесния имот е станал държавна собственост на основание редакцията на чл.6 от действащия ЗС. Съда не е обсъдил и възражението на ответника ,че е собственик на процесния имот по силата на параграф 42 от ПЗР на ЗИДЗОС/обн.ДВ.бр. 96/05.11.1999г./съгласно които Общината е придобила имота ex lege , като предвиждането на КРП от 1974г. одобрен със Заповед № 1707/03.04.1974г. на Председателя на ОБНС – Варна на основание чл.75 от ППЗТСУ/отм./ осъществяват в пълна степен състава на предходната разпоредба на параграф 42 от ПЗР на ЗИДЗОС .

Претендира отмяна на решението и постановяване на ново , с което иска да бъде

отхвърлен като недоказан и неоснователен. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание по същество въззивникът чрез процесуалния си представител поддържа жалбата, претендира отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което иска на ищеца да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК ответната по жалбата страна е депозирала писмен отговор, чрез процесуален представител, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намира за правилно и законосъобразно. Моли за потвърждаване на решението и присъждане на разноски.

В съдебно заседание по същество, въззиваемия чрез процесуалния си представител, моли жалбата да бъде отхвърлена, а решението потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявен от Р. Р. В. срещу Община Варна, иск с правно основание чл. 124 от ГПК, да се приеме за установено в отношенията между страните, че Община Варна, с адрес в гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“ 43 **не е собственик на 630/2050 ид.ч. от ПИ с идентификатор 38354.501.428**, с площ от 2050 кв.м., по КKKP на с. Константиново, одобрени със Заповед номер РД - 18-1897/27.11.2018г. на ИД на АГKK.

В исковата молба се ищецът излага, че е придобил по давност ПИ с идентификатор 38354.501.428, с площ от 2050 кв.м. по КKKP на с. Константиново, ведно с постройките в него. ПИ, ведно с построените в него сгради, е деклариран пред „Местни данъци“ - Община Варна от ищеца. Имотът е заведен с партиден номер. След иницириано охранително производство по реда на чл. 587 ГПК за снабдяване с КНА и подадено заявление за изпълнение на услугата „Обстоятелствена проверка за признаване правото на собственост“ от 22.06.2020г., Община Варна издала Удостоверение от 19.11.2020г., с което удостовериля, че за 630 кв.м. ид.ч. от имота е съставен АОС № 10484/06.11.2020г. Излага , че съставянето на АОС е след като ищецът е иницириал охранителното производство. Твърди, че със Заповед от 03.04.1974г. председателят на Окръжен народен съвет - Варна е одобрил регулационен и застроителен план на с. Константиново. Към момента на издаване на посочената заповед от 1974г., с която се приема кадастрално - регулационния и застроителен план на селото, е в сила ЗТСУ (отм.), който в случая е и приложимият материален закон. Отреждането на даден имот за обществено мероприятие няма за последица отчуждаването му от собственика и правото на собственост върху него не се придобива от държавата. За да е налице отчуждаване, следва да бъде проведена специалната процедура по чл.93 и чл.95 от ЗТСУ/отм./ и изплащане на предвиденото обезщетение на собственика на засегнатия имот. Съгласно параграф 6 от ПР на ЗУТ, действащ към деня на влизане на този закон, териториално устройствените планове, общи и подробни градоустройствени планове запазват действието си. Излага се , че към настоящия момент вътрешно регулационните линии за имот пл.№ 237, кв.53 по плана на с. Константиново от 1974 г. не са уредени и отчуждителни действия за провеждане на улична регулация за ул. „Хан Крум“ не е приложена на място.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът – Община Варна е депозирал отговор на исковата молба, в който излага съображения за неоснователност на претенцията. Твърди, че правното основание, въз основа на което е съставен АОС е чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОС вр. пар. 7, ал. 1, т. 4 ПЗР на ЗМСМА. За да произведе вещнопрехвърлителен ефект посоченото придобивно основание, следва да са налице доказателства, че правото на собственост върху процесния имот е придобито от държавата, било по силата на общ закон, било по силата на специален благоустройствен закон, който предвижда непосредствено отчуждително

действие. За имота през периодите са действали: кадастрално - регулационен план с. Константиново, одобрен със Заповед номер 4831/1931 г. - дворищна регулация и Указ с номер 583/1931 г. - улична регулация, при действието на Закона за благоустройството на населените места; кадастрално - регулационен план на с. Константиново, одобрен със Заповед номер 1707/03.04.1974г. на Председателя на ОНС - Варна, при действието на ЗТСУ (отм.). Процесният имот представлява **част от имот с № 237**, квартал 53, парцел 6 по кадастрално-регулационния план на с. Константиново, одобрен със Заповед с номер 1707/03.04.1974г. и **част от имот с номер 255**, квартал 64, парцел 4, по номер 4821/1931 г. - дворищна регулация и Указ номер 583/1931 г. - улична регулация. В разписните листи имотът с номер 237 е записан на Р.Е. В., а имот 255 - на В.К..Твърди ,че общинската собственост върху имота е възникнала още при действието на Закона за благоустрояването на населените места в Княжество България. Съгласно чл. 13 от този закон регулации и нивелации на улици, площади, пазарища, булеварди, градини, паркове и игрища, влизат в сила от деня на утвърждаването им, а проекти за дворищни регулации на един квартал - един и половина месец от деня на обнародването в ДВ за тяхното утвърждаване. Съгласно чл. 16 от същия закон утвърдените с указ регулации и нивелации, както и решенията на съдебно-административната комисия са окончателни и неотменяеми. Приложим в случая е и чл. 20 от Закона за имуществата, за собствеността и сервитутите. Към 1931 г. липсват доказателства имотът да е собственост на физическо лице. Следователно имотът е станал собственост на държавата по силата на чл. 6 ЗС, приет през 1951г. Нещо повече. Кадастрално-регулационният план на с. Константиново от 1931 г. е одобрен в своите две съставки: дворищна регулация -одобрена със Заповед номер 4831/1931 г. и улична регулация с Указ от 1931 г. Одобрена с указ улична регулация има вещноправно отчуждително действие, като евентуално съществувало право на собственост върху терена, предвиден за обществено мероприятие, се счита за изгубено от момента на влизане в сила на плана. Твърди се неприложимост на параграф 6 ал.2 от ЗУТ, доколкото тази разпоредба е неотнормисима към отчуждаването на недвижимите имоти отредени по заварените планове за обекти –публична държавна или общинска собственост, което на общо основание се извършва според закона към момента на това отчуждаване. Излага се , че доколкото имота е реална част от по-голям имот е придобил сатут на държавна собственост по силата на чл.6 от ЗС/ по силата на закона/ в първоначалната му редакция, останала в сила до изменението с ДВ ,бр.31/1990г. –„Държавни са имотите , които нямат друг собственик“. В случая не е осъществен фактическият състав на придобивната давност. Имотът не е бил годен за давностно владение /чл.86 ЗС, чл.29 от ЗСГ/отм./, чл.59 ЗТСУ/отм./,чл.200 ЗУТ, както и поради наложения мораториум. Срок не е текъл.

В открито съдебно заседание страните, чрез процесуалните си представители, поддържат изложеното в исковата молба и отговора по нея и претендират присъждане на направените по делото разноски.

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, достигна до следните

фактически и правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск за собственост, който е допустим доколкото между страните е налице спор относно принадлежността на правото на собственост върху имота, т.е. налице е конкуренция на твърдени от двете страни вещни права върху един и същ обект- процесния представляващ 630/2050 ид.ч. от ПИ с идентификатор **38354.501.428**, с площ от 2050 кв.м., по КККР на с. Константиново, одобрени със Заповед номер РД - 18-1897/27.11.2018г. на ИД на АГКК.

Спецификата на предявения установителен иск в качеството му на отрицателен такъв, обуславя разпределението на доказателствената тежест между страните в процеса досежно установяване на елементите от фактическия състав на спорното право. В качеството му на страна, заявяваща право на собственост върху имота, единствено ответникът следва да установи по пътя на главното и пълно доказване съществуването на отричаното от ищеца право на собственост, т.е. наличието на предпоставките за възникване на въведеното от него придобивно основание, като обори възраженията на ищеца, че такова право не е възниквало/не би могло да възникне, както е в настоящия случай. Именно установеността на правото на собственост на ответника към момента на приключване на устните състезания по делото определя изхода от спорното правоотношение, респективно – преодоляването на евентуалната колизия на права между страните.

Предмет на доказване по делото ще са всички последователни регулационни промени, прилагането или неприлагането на дворищнорегулационните планове,уличнорегулационните планове, съответно - прекратяване на отчуждителното им действие, съобразно разрешенията, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 15.07.1993 г. по гр. д. № 2/1993 г. на ОСГК на ВС и Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2011 г. по т. д. № 3/2010 г. на ОСГК на ВКС, и всички други факти, водещи до промяна на собствеността.

Безспорни по делото са фактите:

Община Варна е съставила АЧОС № 10484 /06.11.2020г., за процесната недвижимост - 630/2050 ид.ч. от ПИ с идентификатор **38354.501.428**, с площ от 2050 кв.м., по КККР на с. Константиново, одобрени със Заповед номер РД - 18-1897/27.11.2018г. на ИД на АГКК с посочено правно основание за придобиване на собствеността чл.2, ал.1, т.2 ЗОС във връзка с § 7 ал.1 т. 4 от ПЗР на ЗИД на ЗМСМА, вписан в СВ - гр. Варна на 09.11.2020г. под номер 123.

За процесния имот няма издаден акт за държавна собственост/видно от удостоверение, издадено от областния управител на Област Варна от 11.12.2020г./;ищецът Р. В. е декларирал имот с идентификатор 38354.501.428, като за него няма неплатени изискуеми задължения / удостоверение от 18.05.2020г, издадено от Община Варна, Дирекция „Местни данъци“; за ПИ с номер 38354.501.428, с площ от 2050 кв.м., няма данни за издадени разрешения за строеж и документи, удостоверяващи законността на сградите,за имота няма извършено отчуждаване и възстановяване / удостоверение от Кмета на Община Варна от 19.11.2020г. /; няма данни за уреждане на вътрешно регулационните линии за имот с пл. номер 237, кв. 53 по плана на с. Константиново от 1974г. и отчуждителни действия за провеждане на уличната регулация на ул. „Хан Крум" не са приложени на място /видно от служебната бележка, издадена от кметството на с. Константиново /;през 1974г., видно от заповед на ОНС - Варна, на основание чл. 75 от Правилника за приложение на закона за ТСУ, е бил одобрен общият регулационен и застроителен план на с. Константиново, окръг Варненски, планове, схемите и профилите по чл. 51 от ППЗТСУ.

Безспорно съставянето на АЧОС, респ. липсата на такъв не влияе върху режима на собствеността, тъй като с него само се констатира, че по силата на основанието вписано в него, Общината е станала собственик. Нормата на чл.2, ал.1, т.2 ЗОС, предвижда, че са общинска собственост имотите и вещите, придобити от общината чрез правна сделка, по давност или по друг начин определен в закона. Възможността собствеността да премине в общината възниква с приемане на Конституцията на РБ от 1991 г., където за първи път общинската собственост е призната за отделна форма на собственост. Разграничението на двата вида собственост и отделянето на общинската от държавната собственост се извършва с измененията на чл. 6 ЗС /ДВ, бр. 77 от 17.09.1991 г./ и с § 6 и 7 от ПЗР на ЗМСМА от 1991 г.

Основанието на § 7 ал.1 т.4 от ПЗР на ЗМСМА предвижда, че с влизане в сила на нормативния акт по силата на закона държавната собственост става общинска по отношение на общинските пътища, улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване.

Разпоредбата, на която се позовава ответника предвижда, че с влизането ѝ в сила незастроените парцели и имоти в селищните територии, предназначени за жилищно строителство, обществени, благоустройствени и комунални мероприятия, придобити от държавата чрез отчуждително производство, преминават в собственост на общините, с изключение на тези, които подлежат на връщане на предишните собственици. Придобивното основание по § 42 от ПЗР на ЗИД ЗОС, с оглед естеството си е по силата на закона. То се изразява в трансформация на собствеността от държавна в общинска с оглед статута на имота, предназначението му и отреждането му за посочените в разпоредбата на този параграф нужди. За да настъпят последиците на горните законови текстове е необходимо да се установи, че към 1999 г., когато тази разпоредба е била приета, спорният имот е бил частна държавна собственост и отреждането му съгласно предвижданията на действащия към датата на влизане в сила на закона ПУП е за целите, посочени в този параграф, а именно - за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия, респективно, че има приложена улична регулация.

Предмет на доказване по делото ще са всички последователни регулационни промени, прилагането или неприлагането на дворищнорегулационните планове, уличнорегулационните планове, съответно - прекратяване на отчуждителното им действие, съобразно разрешенията, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 15.07.1993 г. по гр. д. № 2/1993 г. на ОСГК на ВС и Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2011 г. по т. д. № 3/2010 г. на ОСГК на ВКС, и всички други факти, водещи до промяна на собствеността.

По делото не е спорно, а и се установява от неоспореното и прието заключение по СТхЕ /основно и допълнително/, което съда кредитира, като обстойно и пълно, че за процесния имот - 630/2050 ид.ч. от ПИ с идентификатор **38354.501.428**, с площ от 2050 кв.м., по действащата кадастрална карта на с. Константиново, одобрени със Заповед номер РД - 18-1897/27.11.2018г. са налични следните предходни планове и карти:

Най - старият КП, действал за територията на населеното място с. Константиново, предмет на иска, е КП от 1929г. Процесният имот е бил с номер 255, площ от 3129 кв.м., а собственик по разписна книга е бил В.К., без посочено основание за собственост. Начин на трайно ползване - за жилищно застрояване. Между имот с номер 255 по КП от 1929г. и имот с номер 237 по последващия КП от 1972г. е налице значително различие по отношение на границите и площта, като може да се дължи на изместени граници/огради, поради големия период. Застъпването е за площ от 2036 кв.м. и е налице частична идентичност.

Последващият КП за територията на населеното място с. Константиново е от 1972г. Относимият по казуса имот вече е с номер 237, площ от 2169 кв.м., а собственик по

разписна книга е Р.Е. В., без посочено основание за собственост. Предназначението на имота е за жилищно застрояване. Предвиждания в КП не се съдържат. Между имот с номер 237 по КП от 1972г. и процесния имот с номер 428 по КККР от 2018г. е налице значително различие по отношение на граници и площ, което може да се дължи на изместени граници/огради заради големия времеви период. Застъпването е за площ от 2017 кв.м., т.е. налице е само частична идентичност.

Действащият КП за територията на с. Константиново е от 2018г. - КККР одобрена със Заповед № РД 18-1897/27.11.2018г. на ИД на АГКК. Процесният имот е с номер 38354.501.428, с площ от 2050 кв.м. Предназначението му е за жилищно застрояване. Собственикът на имота е неустановен. През 2021 г. е приет и сегашният вид на КККР., в който процесният имот отново е с 2050 кв.м., а за собственик е посочен Община Варна, но само за площ от 630 кв.м. За тази промяна в собствеността няма издадена конкретна заповед на началника на СГКК - Варна.

Най - старият регулационен план/РП/, действащ за с. Константиново, е РП от 1931 г. Същият е бил одобрен с две заповеди, а именно: Заповед № 4831 от 1931 г. за дворищна регулация и с Указ № 583/1931 г. - за улична регулация. Процесният имот 428 с площ от 2050 кв.м. по КККР от 2018г. попада върху следните части на улици и парцели по РП от 1931 г., а именно върху част от 1759 кв.м. от парцел IV - общ и върху 31 кв.м. от парцел V, **както и върху 260 кв.м. от прилежащите две улици.**

Последващият РП е от 1974г. - одобрен със Заповед № 1707 от 08.04.1974г. на ОНС - Варна и е действащият регулационен план за територията понастоящем. Относителният по казуса парцел VI - 237 е с площ от 1159 кв.м., а за собственик на имота е вписан Р.Е. В.. Предназначението на имота е за жилищно застрояване. Предвидени с този РП са улична регулация и дворищна регулация с относимите парцели VI - 237, VII - 241, XI - 236, X - 236. Собственик на останалите три имота е В.Д.Н.. Процесният имот с номер 428 с площ от 2050 кв.м. по КККР на гр. Варна попада върху следните части на улици/парцели по РП от 1974г., а именно: върху част от 1134 кв.м. от парцел VI -237, върху част от 11 кв.м. от VII - 241, върху 3 кв.м. от V - 238, върху 145 кв.м. от парцел XI - 236 и върху 98 кв.м. от парцел X - 236, както и върху част от 659 кв.м. от прилежащите две улици.

Действащия към момента общ устройствен план /ОУП/ за цялата територия на общ. Варна, вкл. Константиново е от 2012г., е одобрен със Заповед № РД - 02-14-2200 от 03.09.2012г. на Министъра на РРБ . За територията на с. Константиново е въведена устройствена зона „ЖМ“, т.е. жилищно устройствена зона с преобладаващо ниско застрояване.

Сегашният вид на процесния имот с номер 428 се появява за първи път в КККР от 2018г., като от тогава до настоящия момент той не е променял своите граници и площ.

Обхватът на първия КРП от 1931 г. е територията на с. Константиново. Съдържа в себе си кадастрална съставка и регулационна съставка. Установява се, че в РП от 1931г. е предвидено в обследваната зона да се създадат две улици с по 10 м. ширина. Това е и първата улична регулация. Първа е и дворищната регулация. Така предвидените улична и дворищна регулации не са били приложени, като предвидените регулационни граници са твърде различни от кадастралните граници по КККР от 2018г. Няма уредени сметки по регулация.

Обхватът на втория КРП от 1974г. е също територията на населеното място с. Константиново. Съдържа в себе си кадастрална съставка и регулационна съставка. Уличната регулация от 1974г. предвижда създаването на една улица от 6 м. ширина и втора улица с 10 м. ширина. Така описаната улична регулация е втора за мястото. Уличната и дворищата регулации не са били приложени. Няма уредени сметки по регулация.

След оглед на място вещото лице е установило, че процесният имот съществува на терен в границите, както е отразен в КККР. Имотът се ползва за жилищни нужди. Засаден е с множество лозови насаждения и плодни овощни дръвчета. Разположени са пчелни кошери. Застроен е с четири едноетажни сгради. Ограден е от всички страни.

Предвид характера на предявения иск, отрицателен установителен такъв както беше посочено, в тежест на ответника е да докаже пълно и главно, че към момента на установяване владението на ищеца, т.е. към 1998г./видно от събраните писмени доказателства за деклариране/ са били налице предпоставките на чл.2 ал.1 т.2 от ЗОС вр. параграф 7 ал.1 т.4 от ПЗР на ЗМСМА, респективно пар. 42 ПЗР на ЗОС.

В тази връзка основният спор по делото е отпаднало ли прякото отчуждително действие на уличната регулация прието с Указ № 583/1931 г. - за улична регулация/ РП от 1931г.

Възраженията на въззивника в тази насока съда счита за неоснователни по следните съображения.

Планът от 1931г. е приет при действието на Закона за благоустройство на населените места в Княжество България от 1905 г. действал от 1905г. до 1941 г. Съгласно този закон, както и съгласно Закона за благоустройство на населените места от 1941 г., отреждането на имотите води и до отчуждаването им за мероприятиято, за което са отредени. Отчуждаването настъпва по силата на регулацията с влизане в сила на плана. По Закона за планово изграждане на населените места от 1949 г. /ЗПИИМ/ съществуват два режима. До изменението на чл. 39 от 09.07.1956г. имотите се считат отчуждени в полза на държавата по силата на уличнорегулационния план и промяната на собствеността става по силата на самия план, без да е необходимо да се провежда преди това отчуждително производство и да се заплаща обезщетение за отчуждения имот. След това изменение за имотите, отредени за мероприятия по уличнорегулационния план, отчуждаването настъпва след обезщетяване на собствениците. С чл. 74а от ПР на ЗПИИМ е уреден преходен режим, съгласно който разпоредбите на чл. 39, ал. 1 се прилагат и по отношение на улични регулации, влезли в сила до 09.07.1956 г., освен ако до същата дата недвижимите имоти не са били заети за съответните мероприятия. Ако до посочената дата имотът не е зает за съответното мероприятие, счита се, че отчуждителният ефект на плана не е настъпил и същият, при наличие на отреждане за улица, ще стане държавна собственост само ако на собствениците бъде изплатено съответно обезщетение. Така имот, който е отчужден по уличнорегулационния план по Закона за благоустройството на населените места (отм.) може да не е станал държавна собственост, ако не е бил завзет при влизане в сила на чл. 74а ЗПИИМ (отм.)- 09.07.1956 г., /така в Решение № 823 от 31.08.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1828/2009 г., I г. о., ГК/. Т.е. с разпоредбата на чл. 74а ЗПИИМ (отм.) с обратна сила преурежда отчуждителното действие на уличнорегулационния план в зависимост от заплащане на дължимото на собственика обезщетение.

Домогвайки се да установи, че процесната недвижимост е държавна, респективно общинска собственост по силата на ЗБНМ на Княжество България от 1905г., в хода на настоящото производство ответника, чиято е доказателствената тежест не е представил доказателства, от които да се мотивира извод, че имота е "зает по законен ред, или дължимото за него обезщетение е било изцяло, или отчасти изплатено". Нещо повече от заключението на вещото лице по СТХЕ, безспорно е установено, че няма данни към 09.07.1956 г., когато е влязло в сила изменението на чл. 39 ЗПИИМ (отм.), КРП от 1931г., с който спорната площ от имота се отнема за улица, да е бил приложен, т.е. липсва фактическо заемане на имота, отреден за отчуждение чрез Указа за уличната регулация. Не се твърди, а и липсват данни и за обезщетяване на собственика. Следователно и доколкото не е налице фактическо заемане в уредения срок, то законната отчуждителна сила на уличната регулация е отпаднала и държавата не е станала собственик по силата на ЗБНМКБ от 1905г.

С влизане в сила на ЗТСУ, действал от 1973г. до 2001 г. отчуждително действие има само дворищно-регулационния план, но не и улично-регулационният. За настъпване на вещноправния ефект е необходимо да има влязла в сила заповед на органа по чл. 95 ЗТСУ за

отчуждаване и определяне на обезщетение и в действителност да е налице обезщетяване на собственика на отчуждения имот.

Както вече беше посочено , съгласно заключението на вещото лице по СТхЕ, уличната регулация от 1974г. , касателно процесния имот предвижда създаването на една улица от 6 м. ширина и втора улица с 10 м. ширина. Така описаната улична регулация е втора за мястото. Уличната и дворищата регулации не са били приложени. Няма уредени сметки по регулация. По делото няма данни за издаване на заповед по чл.95 от ЗТСУ, няма данни за обезщетение на собственика. Следователно и в този случай държавата не е станала собственик на имота.

Одобрените по ЗУТ планове нямат пряко отчуждително действие. Ответника – Община Варна не твърди и поддържа доводи за придобиване на имота въз основа на придобивните способи по чл. 16, ал. 1 ЗУТ и чл. 205 – чл.209 от ЗУТ.

Неоснователни са и твърденията на въззивника , че процесният имот е държавна собственост по силата на чл.6 от ЗС влязъл в сила на 17.12.1951г. доколкото към 1931 г. и към настоящия момент липсват документи сочещи титул за собственост в полза на физическо лице. Видно от материалите по делото в КП 1929 г. ,КП 1972г., РП -1931г. ,РП – 1974 г. за собственици на имота са вписани физически лица. Едва през 2018г. в КП собственикът на имота е неустановен, като през 2021 г. , когато е приет сегашният вид на КККР за площ от 630 кв.м. от процесният имот целия с площ от 2050 кв.м., за собственик е посочен Община Варна, без издадена конкретна заповед на началника на СГКК – Варна за тази промяна. Изложеното е индиция за собственост, което води до извод за неприложимост на §7 от ПЗР ЗМСМА , а от там и за легитимацията на ответника –въззивник като собственик на процесния имот.

Във въззивната жалба, ответника не поддържа оспорването си за неосъществен състав на придобивната давност. За пълнота на изложението следва да се посочи, че след обявява за противоконституционни с Решение № 3/24.02.2022 г. по КД № 16/ 2021г.на разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46 от 2006 г., посл. доп., ДВ, бр. 18 от 2020 г.) и на § 2 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 7 от 2018 г.) за ищеца въззивник не е налице е отрицателната предпоставка пречатваща придобиване на имота по давност въведена с мораториума по § 1 ЗИД ЗС в сила от 01.06.2006г., с която се въвежда забрана до 31.12.2022г.за придобиване по давност на имоти частна държавна или общинска собственост.

Поради съвпадане на изводите на двете инстанции,обжалваното решение следва да бъде потвърдено, включително и в частта за присъдените разноски.

С оглед изхода от спора и на основание чл.78 от ГПК, въззивника следва да заплати на въззиваемия сторените съдебно-деловодни разноски, които за настоящото производство възлизат на сумата от 804.00 лв. представляващи заплатено възнаграждение за един адвокат съобразно представения списък по чл.80 от ГПК и доказателства за извършването им.

По изложените съображения, Окръжен съд гр.Варна,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260293/30.05.2021г. по гр.д. № 2648/2021г. на ВРС,10св.

ОСЪЖДА Община Варна, ЕИК 000093422, **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. Р. В., ЕГН *****, с адрес в с. Константиново, сумата в размер на **804.00/осемстотин и четири/ лв.,** представляваща сторени във въззивното производство разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____